

ЧОМУ ПРО ЦЕ ЗГАДУЄМО?

Один з напрямів російських інформаційних операцій – це дискредитація процесу мобілізації в Україні, протиставлення цивільних військовим. І треба визнати, що окремі скандальні історії «бусифікації» є своєрідним підтвердженням часткової успішності ПСГО москвитів.

Так, речник Полтавського територіального центру комплектування та соціальної підтримки Роман Істомін на своїй сторінці у Facebook розкритикував поведінку частини мирного населення під час війни, невдоволеної примусовою мобілізацією: *«Поведінка мирного населення щодо до військових – огидна. Штовхання і обзивання військовослужбовців ТЦК під час виконання службових обов'язків вже стає нормою? Полтавщина забула, завдяки кому вона лишається тиловою областю?.. Чекаєте в гості росіяни? Питання, звісно, не лише до полтавців».*

Разом з тим слід визнати, що працівники ТЦК іноді таки дають поживу ворожій пропаганді. Нещодавно в місті Ківерці, що на Волині, відбувся суд над місцевим мешканцем, який не з'явився за повісткою до ТЦК. Журналісти телеканалу «Аверс» показали репортаж із судового засідання. «Ухильантові» 55 років, а на вигляд усі вісімдесят.

Прокуратура просила покарання у вигляді трьох років тюрми за неявку за повісткою. Провину свою чоловік визнав. Він повідомив що його вже намагались мобілізувати. Але протримавши кілька днів у приміщенні ТЦК, відпустили додому. Вочевидь зрозуміли, що командуванню військової частини, куди потрапить мобілізований, доведеться його звільнити за станом здоров'я. Коли «ухильантові» повторно надіслали повістку, то він сприйняв її як помилку і до ТЦК не з'явився. Врешті-решт замість трьох років в'язниці, як того вимагала прокуратура, чоловікові

присудили три роки пробачірного нагляду – відбуття покарання без ізоляції від суспільства.

Пригадався «комічний» житейський епізод. У 2014-2015 роках під час мобілізації артист Володимир Зеленський проігнорував чотири повістки. Жодного разу не з'явився до військкомату. Жодної кримінальної справи проти нього порушено не було. Жодного тюремного терміну прокуратура не вимагала.

Але ми наразі про інше. **Інциденти зі зневажливим ставленням до українських військових не можуть не обурювати.** Багатьом громадянам немов пороблено – люди не усвідомлюють, що живить і працюють без налигача і нагайки жорстокого окупанта завдяки ЗСУ.

Згадаймо нашу драматичну і трагічну історію.

«Були величезні склади зброї. Був багатий людський матеріал. Була територія. Але ми програли Визвольну Війну. Ми її майже не «грали» – ми не хотіли воювати... Але ми не захистили цієї країни, бо ми її майже не захищали. Не можна жити «на дурничку». Не можна довго існувати «в кредит»... Чому про це згадуємо? Нащо це самобичування? Для того, що без усвідомлення всього цього – немає майбутнього». (Євген Маланюк, старшина Армії УНР).

Як і сто років тому, в Україні катастрофічно бракує «лучших» людей (за Дмитром Донцовим), для яких інтереси держави завжди були важливіші за власні. Частка «свинопасів» упродовж нашої історії традиційно домінувала. Саме через них у 1917–20 роках не вдалося вдержати державу. Популізм Директорії призвів до упадку Гетьманату, а згодом і УНР через агресію «червоної» і «білої» Росії на тлі невгавної міжусобиці. Попри військову деструкцію, позиція населення була пасивна, вичікувальна, байдужа, бракувало самоповаги. Більшість українців все надіялися на Бога і на Святого Юра.

«Якось дико було дивитись на села, якими ми проходили. Попри ці села та через них проходять різні сили, різні озброєні відділи, які один з другим змагаються; з заходу суне залізна хмара німецького війська, а село живе своїм життям, ніби докруг нічого не діється... Мій помічник сотник Андрієнко бурмотів: «От і народ, збудуєш з ним державу чи соціалізм!» – згадував у своїх «Споминах» генерал УНР Всеволод Петрів.

Індивідуалістична позиція українців обернулася для них трагедією: нечува-

ними репресіями, колективізацією, Голодомором, комунізацією, страхітливими людськими втратами в Другій світовій...

Восени 2013-го «лучші» люди вийшли на майдани України. Їх було небагато. Але саме вони – новітні пасіонарії, добровольці та волонтери – 2014-го і 2022 року першими виступили на захист держави...

Зараз ми програємо через те, що ми не єдине ціле. Коли з'являться черги до ТЦК, як це було в 2022-му?..

З голови не виходить поетове:
*І пішов я тоді до Петлюри,
Як громами в степах задуло.
Скільки нас отаких попіл мури
Од червоної кулі лягло...*

А ще згадалися журливі рядки Олександра Олеса, датовані 1919 роком:

*А там десь на позиції,
Без зброї, без муніції,
У полі босі й голі
Вмирають козаки.*

1989 року вірменин грузинського походження Сергій Параджанов, творець всесвітньо знаменитого кінофільму «Тіні забутих предків», на запитання, яким йому бачиться майбутнє України, жорстко кинув: «Ніяким не бачиться». На уточнююче запитання пояснив, що, на його думку, причина криється в українському характері: «Хуторянство і боягузтво! Навчилися лише знищувати одне одного, і все. А мужніх – одиниці!».

На такий серйозний закид легенди кінамаатографа маємо довести і самим собі, і світові, що це не так. Маємо тотально усвідомити, що Україна має перемогти, а росія програє. При цьому не забуваймо, що **єдині, хто може «злити» Україну, – самі українці.** Зрадників в історії України, на жаль, не бракувало.

Олег К. РОМАНЧУК

Пам'ятник зрадникам українського народу – полтавському полковнику Івану Іскрі та генеральному судді Василю Кочубею – встановлений 1914 року в Києві на Арсенальній площі з нагоди 200-річчя Полтавської битви і демонтований українською владою в 1918 році.

